

gjennemgribende Forandringer i det, der er vedtaget i det andet Thing.

Formanden: Jeg skal give Ordet til den 6te Landthingsmand for 6te Kreds; men forinden maa jeg anmode det ærede Medlem om ikke at komme for langt ind paa Forhandlingerne i Udvalget i sidste Samling, forsaavidt de ikke have foreligget i Thinget; det vil erkjendes, at dette er en Regel, som hidtil med Nette er bleven overholdt her.

Bloug: Jeg skal holde mig den ærede Formands Anmodning fuldstændig efterrettelig, og jeg skal kun bemærke, at jeg maa give den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Krieger) Ret, naar han bængete, at der i Udvalget var sluttet nogen Overenskomst; jeg sigtede ved mine tidligere Ytringer til Forhandlingerne, som vare foregaaede privat mellem Fleertallet af Udvalgets Medlemmer, og hvori det ærede Medlem ikke havde taget nogen Deel. Derimod maa jeg modsigte det ærede Medlems Paastand, at det skulde være forkasteligt, naar man har Tvivl om en Sag, da at afstaae fra dens fuldstændige Gjennemførelse og nøies med en halv Anerkjendelse af den. Det er jo nemlig just Forskjellen mellem Tvivl og bestemt Overbeviisning, at en Tvivl ikke ligefrem kan gjøre sig gjældende med den Styrke, som naar man har en bestemt Overbeviisning; hvis jeg havde haft en bestemt Overbeviisning om Dødsstraffens Forkastelighed, da havde jeg her indbragt Forslag om dens Afskaffelse og havde forsøgt, saa godt jeg kunde, om end med lidet Haab om et heldigt Udfald, at have min Mening i saa Henseende. Jeg havde imidlertid kun en Tvivl, og derfor lod jeg mig nøie med at forsøge en Gjennemførelse af de Consequenser, som alt vare fulgte i den allerstørste Deel af Udvalgets Straffebestemmelser, ogsaa for de groveste Forbrydelsers Vedkommende, saaledes at Alternativet: livsvarig Tugthuusstraf, ligeledes for dem blev sat ved Siden af Dødsstraffen. Jeg afviser altsaa den Paastand, at jeg skulde have baaret mig forkeert ad i denne Retning, idet jeg troer, at jeg tværtimod har haft fuldkommen god Grund til at handle, som jeg gjorde. — Jeg skal dernæst meget gjerne

erkjende, at det ærede Medlems Ytringer ved denne Sags 1ste Behandling om det Hensyn, der bør tages til, hvorvidt et Forslag er stemmende med den gjældende Ret, ikke stode mig ganske klare, da jeg før havde Ordet, idet jeg ikke havde dem ved Haanden, og at det ærede Medlem saaledes har været fuldkommen berettiget til at sige, at disse hans Ytringer vare fremkomne i en anden Sammenhæng end af mig antaget. Derimod kan jeg ikke indrømme, at hans Indvendinger imod, hvad jeg har sagt om Benaadningsretten, have stor Betydning. Det er ganske vist, at Benaadningsretten for de her omtvistede Paragraphers Vedkommende hyppigst vil komme til Anvendelse paa Mord; men Mord er en Forbrydelse, der desværre ikke begaaes, saa overordentligt sjældent, og allerede det, at Benaadningsretten maa paakalbes i en meget stor Deel Mordtilfælde, anseer jeg ikke for rigtigt eller styrkende for Domstolens Anseelse. Hvad de politiske Forbrydelser angaaer, vil jeg bemærke, at Benaadningsretten med Hensyn til dem kun er et Halmstraa at klynge sig til og maa ansees for at være en overmaade illusorisk Ting; thi man maa dog erindre, at Kongen og Regjeringen i saadanne Tilfælde særligt vilde være Parter i Sagen, og det er jo fra dem, at Klagen udgaaer, og vel kunde det nu tænkes, at der kunde være en saadan almindelig Medfølelse med Forbryderen eller Forbryderne, at Regjeringen kunde finde sig besøiet og bevæget til Benaadning; men paa den anden Side kan der ogsaa være en saa lidenskabelig Følelse hos det i det paagjældende Dieblisk herskende Parti i Staten, at Regjeringen ingenlunde vilde anvende Benaadning, selv om der kunde være god Grund dertil. Benaadningsretten i politiske Tilfælde har saaledes ikke Meget at betyde. Men dernæst skal jeg bemærke, at min Følelse stemmer fuldkomment med det ærede Medlems, naar han siger, at Statsfængsel i saadanne Sager vil behage den Vedkommende bedre end Tugthuusarbejde; jeg ibetmindste anseer Tugthuusarbejde snarere som en Skærpelse end som en Formildelse af Straffen, og efter min Mening vil den politiske Forbryder staae sig bedre ved eller foretrække at miste sit Hoved istedetfor at komme i Tugthuset for Livstid. Her have vi jo imid-